

Israel en apartheid-nasjon?

På bakgrunn av at dette problemet ikke er løst blir Israel beskyldt for å være en apartheid-nasjon.

For å gjøre en liten undersøkelse om der er hold i en slik påstand må vi besøke alle de tre arabiske befolkningsgruppene som finnes innenfor Israels kontrollområde. Vi har Palestina-araberen som er jordansk statsborger, Israel-araberen som er israelsk statsborger og Druser-araberne som er både syriske og israelske statsborgere. Israel-araberen har tilgang på alt staten Israel har å tilby sine innbyggere; rettigheter, utdanning og arbeide. Druser-araberen har samme muligheter med israelsk statsborgerskap. Med syrisk statsborgerskap begrenses han noe. Men druserne er lojale mot staten Israel og har tilgang til de israelske markeder med sine produkter. Mange av dem bor opp under Hermon fjellet og dyrker frukt. I 2012 leverte de 15 000 ton epler og selvsagt en masse annen frukt både til Israels innenlandsmarked og til eksport. Hardanger blekner i forhold til drusernes fruktproduksjon i nord Galilea. Med disse to eksemplene for å motbevise Israels apartheid politikk vil det synes naturlig å lete etter andre grunner for at palestina-araberen ikke blir behandlet på samme måte av Israel. Han blir utsatt for nedverdiggende kontrollposter og stadige ydmykelser. Er det på grunn av apartheid? Neppe. Årsaken kan heller være å finne i oppfordringen til individuell jihad innad i de palestinske befolkningsgruppene på Gaza og Vestbredden. Å oppfordre til ytterligere kamp for frihet på grunnlag av de to nevnte charter vil sannsynligvis være synonymt med å påføre et allerede lidende folk mer lidelse. Islams jerngrep på den arabiske befolkningen, og andre befolkningsgrupper i verden, har ikke mye å vise til av demokratisk frihet og likeverdighet. Enten vi drar til Kairo, Bagdad, Teheran, Damaskus eller hvor som helst i den muslimske verden vil vi neppe finne den fred vi i dag finner i et Israel-kontrollert Jerusalem. Der kan både arabere, kristne og jøder leve side ved side, slik Ben Gurion lofte da han proklamerte staten. Det samme gjelder Netanya og Haifa. Sistnevnte har en stor arabisk befolkningsandel.

To mørke skyer hviler over dette området i dag. Begge er direkte og indirekte omtalt i de to charter. Det ene er at frigjøringskampen ikke er over før hele Palestina er frigitt. Det andre er at prisen for å få det frigitt i enkelte tilfeller ikke er gjenstand for vurdering. Dette er momenter befolkningen og den politiske ledelsen i Israel må leve med. Dertil kommer at dette blir omtalt som en pan-muslimsk oppfatning og plikt. Erfaring fra tidligere kriger har vist jødene at frigjøringspliktene er både et muslimsk og arabisk anliggende.

Israel må konkret forholde seg til problemene ved nye runder av forhandlinger med palestinerne, og de må forholde seg til at Iran muligens søker å bygge egne atomvåpen.

Den påfølgende artikkelen, en analyse av Ahmadinejads FN-tale og annet dokumentar stoff vil belyse situasjonen ytterligere:

Abbas og hensikten med en palestinsk stat.

(SA september 2011)

Sigve Bø

8 september har PhD student Ellen Jenny Ravndal en ærlig og ryddig kronikk om Palestina som verdens neste stat. Ravndal stikker ikke under stolen at forsøkene på palestinske regjeringer i 1948 hadde som mandat å eliminere den nyfødte jødiske staten. Derimot mener Ravndal at situasjonen er annerledes nå og at *de fleste palestinere har i dag akseptert Israels rett til å eksistere*. Om vi graver noe dypere og sjekker ut bakgrunnen og de politiske standpunktene til palestinernes president Abbas og lytter til hva folket virkelig sier, vil vi sannsynligvis måtte erkjenne at det med minst like stor rett kan hevdes en tro på at grunnlaget for en kommende palestinsk stat ikke har noe annet grunnlag i dag enn den hadde i 1948.

Abbas er ikke noen ulærd mann. I ung alder gjorde han unna første del av sine studier i Damaskus, senere fullførte han en PhD ved universitetet i Moskva med KGB offiser Yevgeni Primakov som supervisor. Abbas' doktorgradsstudie var «The Other side: The secret relations between Nazism and the leadership of the Zionist movement» (Den andre siden: Hemmeligheten om relasjonene mellom nazistene og lederskapet av den sionistiske bevegelse) Resultatet av undersøkelsen synes å være og benekte drapet på seks millioner jøder, og å bevise at nazistene og israelske jøder drev hemmelig samarbeide, for så å "øke" antallet drepte, for dermed også å øke sympatien for det jødiske folket ute i verden. En sympati som naturlig nok var en del av grunnlaget for at den jødiske staten ble anerkjent lenge nok til å overleve sine første år. Men Abbas har ikke bare angrepet de israelske jødene med falske anklager. Abbas var også et av de tidligste medlemmene i PLO, hvor charteret fortsatt har som mål å utrydde den jødiske befolkningen fra landet i Midt-Østen. Som PLO aktivist var han med på det mislykkede Black September kuppet mot Kong Hussein i 1970, forøvrig den samme gruppen som tok livet av elleve OL-deltakere fra Israel i Munchen i 1972. Det er svært vanskelig å tro at dette hatet mot jødene i Israel er borte hos Abbas i dag. Dessverre synes denne forestillingen fortsatt å eksistere i Abbas idéverden. I 2005 og 2006 var nemlig Abbas PA president i Gasa, hvor han under egen kontroll tillot kringkasting av Holocaust benektelser tilsvarende hans egne PhD konklusjoner.

Angående folkets tanker utførte i sommer amerikaneren Staneley Greenberg en undersøkelse i samarbeide med Palestinian Center for Public Opinion hvor der ble stilt en del spørsmål på arabisk til omkring 1000 menige palestinere om hvorfor det ikke blir fred mellom Israel og palestinerne. Undersøkelsen viste at 80% støttet kampen for å nedkjempe jødene, 73% mener seg oppfordret av profetens ord, gjengitt i Hamas charter art. 7, til å drepe jødene. 66% mener at en tostatsløsning bare må være et midlertidig skritt på vei til en islamsk stat i Palestina. 92% hevdet at Jerusalem kun skal være hovedstad for den palestinske staten og 72% støtter benektelsen av jødene tilknytting til byen

Når slike filosofier og forståelser får leve, som om de ikke finnes blant den mulige palestinske statens leder og menigmann, da må første jobben være å grave dem opp heller enn å grave dem ned for å ignorere dem. Alt annet vil bli naiv politisk handling eller et doktorarbeide uten dyptgående undersøkelser. Vi er neppe tjent med noen av dem.

Det vi trenger er at tanker tilsvarende det som Abbas og folket står for blir løftet opp og utfordret. På den utfordrende arenaen bør både intellektuelle og politikere, særlig de med muslimsk bakgrunn, stå i kø for å delta. Det vil være den nødvendige veien til troverdighet og tillitsgrunnlag for en ny palestinsk stat.

En analyse av Ahmadinejads tale til FNs Generalforsamling

September 2009

Sigve Bø

Innledning.....	2
Historisk og religiøs bakgrunn.....	3
Historiebruk i talen.....	5
Oppsummering.....	17
Litteratur.....	21
Ahmadinejads tale.....	22

Innledning

Vi skriver september 2009. Taleren befinner seg på FNs generalforsamling i New York. Forsamlingen har plass til representantene for alle sine 192 medlemsland. Alle har tale og stemmerett. Ingen forsamling kan påberope seg å ha en høyere politisk legitimitet enn denne. Den er verdenspolitikkenes øverste organ. I denne salen, med verdens politiske ledere som tilhørere, holder Irans president Mahmoud Ahmadinejad sin vel forberedte tale den 19 september. Lytterne gir umiddelbar respons. Underveis i talen forlater et større antall delegater salen. Tydelig i protest mot innholdet i talen som er under framføring.

Ahmadinejad formidler en narrativ fremstilling av virkeligheten.

Innledningsvis ved å knytte talen opp mot sin religiøse forståelse. Underveis ved å eksemplifisere politisk bruk av makt som han ikke er enig i. Avslutningsvis legitimerer han sine politiske betraktninger til å stemme over ens med hans religiøse forståelser. Plottet ser ut til å være at det zionistiske regimet, og dette regimets støttespillere, står i veien for en verdensomspennende og varig fredsløsning.

Jeg vil søke å belyse to problemområder:

- 1) Er historiebruken her av en slik karakter at taleren bruker politikk for å fremme religion eller bruker han religion for å fremme politikk?
- 2) Kan det være at vi her står overfor en ideologi, som ved sin historiebruk gjennom religiøse - metafysiske forestillinger - tilkjenner seg å inneha en annen målsetting enn den som vanligvis kommer til uttrykk i de etnisk-religiøse konfliktene?

For å gi best mulig grunnlag for forståelse vil jeg først presentere en relevant historiebakgrunn. Videre vil jeg gå gjennom talen og påvise historiebruken, og i en oppsummering vil jeg søke å gi mulige svar på problematikken og betrakte historiebruken både på et mikro og et makronivå.

Jeg har valgt å bruke de historiske fakta om Iran slik de blir fremstilt i boken til Shirin Ebadi. Shirin Ebadi – en modig iransk kvinnelig dommer - er vinneren av Nobels Fredspris i 2003 og hun beskriver i sin biografi sitt lands historie sett innenfra. Videre har jeg også hentet noe relevant historie ut fra Christopher de Vries masteroppgave i historievitenskap fra april 2008, som har tittelen "Ahmadinejad i Khomeinis fotspor?"

Sitatene fra talen er nummerert for å angi referanse.

Historisk og religiøs bakgrunn

For å kunne lese Ahmadinedjads historiebruk og forstå hans historiebevissthet må vi kjenne til den nyere historie i Iran. Iran er en 2500 år gammel kultur nasjon. Den aktuelle nyere historie har sin begynnelse ved at russiske og britiske styrker okkuperer Iran i 1941. Landet hadde frem til da vært styrt av en tiltatt eneveldig monark, som var klok nok som nasjonsbygger til at han fikk en viss støtte i folket. I 1941 ble han tvunget til å avstå lederposisjonen til sin tjueto år gamle sønn. Den nyinnsette sjahen av Iran styrte landet etter en relativt nyopprettet konstitusjon, som var belagt i grunnloven av 1906, og som kun gav en begrenset makt til monarken. De valgte myndigheter inntok mer og mer av styringen og utviklet Iran, i den kommende periode, til et demokratisk land med fri presse. Under statsminister Mossadeq ble oljeressursene i 1951 nasjonalisert - til Storbritannia og USAs store forargelse. Som politiker var den daværende sjahen bare en skygge av sin far, men fortsatt med lojalitet fra det øverste militæret. Denne situasjonen gjorde det enkelt for de vestlige imperialistene å spille seg inn i Irans indre politiske anliggender, avsette statsministeren og underbygge makten til den sittende sjahen. Selvsagt uten at det hadde sin legitimitet i lovgivingen, men slik det passet for de oljehungrige nasjonene. Det iranske folket ble krenket og ytterligere dypt ydmyket ved sjahens ord til den amerikanske utsendingen Kermit Roosevelt; "Jeg skylder Gud, mitt folk, min hær og deg min trone". Landet ble fra 1953 i praksis styrt videre etter den amerikanske presidenten og CIA ønsker.¹ Avsettelsen av Mossadeq skapte en stadig voksende motvilje mot Vesten, særlig USA. Sjahens regime fikk samme medfart.² En av kritikerne var ayatollah Khomeini. Han ble landsforvist i 1964, uten at han dermed avsluttet sin aktive kritikk av Irans politiske ledelse. Stor var Khomeinis kritikk av sjahens pompøse fest for å markere landet 2500 års jubileum. Bruken av 300 millioner dollar for å underbygge egen storhet burde heller vært brukt til å hjelpe landets svakere stilte. Millioner av fattige iranere øynet håp i hans budskap. En revolusjon var i emning utover på 70 tallet. Motbilledet til sjahens politikk var Mossadeqs nasjonale og frie demokratiske Iran. De som på den tiden jobbet mot den vestlige imperialisme og sjahens regime var nasjonalister, sosialister og marxister. De hadde ikke noen sterke motforestillende tanker om at et islamsk presteskap var på vei inn som det styrende element i landets politiske ledelse.³

Ved aytollahens hjemkomst i 1979 ble alle demonstrasjoner avsluttet med at folket på oppfordring og i lydighet hver kveld gikk opp på sitt eget hustak klokken 9 og ropte "Allahu akbar" – Gud er stor. Det nasjonale koret var enstemmig og uten motforestillinger – for en tid. Noen våknet etter en måned. Andre fattet mot til anti-imperialistiske handlinger og gikk til okkupasjon av den amerikanske ambassade. Khomeini lovpriste deres mot. Amerikanerne ble ydmyket i 444 dager. Irans internasjonale anseelse hadde fått en stygg ripe i lakken. Men en ny nasjonal bølge, båret oppe av det islamske presteskaper, var på frammarsj. I denne bølgen formes en ung manns tanker og bevissthet. En generasjon senere søker han – Mahmoud Ahmadinejad som en ny-konservativ president - å opprettholde bølgens kraft innad i Iran. Han søker også å oppnå ringvirkninger inn i den internasjonale politiske verden ved sine opptredener på FNs talerstol – blant annet under organisasjonens årlige generalforsamlinger.

Men hans bakgrunn er ikke bare politisk historisk betinget. Hans religiøse ståsted former også hans politiske tanker. Den religiøse kraften er muligens bare større i sin bevissthets påvirkning enn den politiske. Begge har sitt opphav i det historiske og vil i sum forme politikeren Ahmadinejads historiebevissthet. Denne historiebevisstheten vil være den årsaksgivende faktor som bevirker hans

¹ Shirin Ebadi, Iran våkner, 2006, s.20

² Ibid, s.37

³ Ibid, s.50

historiebruk. Hele hans taler i dag er aktivt gjennomsyret av historiebruk hentet fra hans egen historiebevissthet. En bevissthet som er bygget i fortiden, aktivisert i nåtiden og myntet på framtiden. Det religiøse bidraget i Ahmadinejads bevissthet er formet av hans muslimske tro. Men funksjonen av å bruke religionen aktivt kan delvis også ha sin bakgrunn i et ønske om å underbygge sin politiske autoritet ved å gå mest mulig i Khomeinis fotspor.⁴ Dette innbefatter anerkjennelse av presteskapets nye grunnlov, presteskapets øverste autoritet og bruk av sharialover. Det synes viktig for Ahmadinejad å parallellføre sin identitet med landets tronende ideolog. Den religiøse ideologien blir hans bakteppe for å fremme praktisk politikk.⁵ I en større politisk verden opptrer gudsbilledet som en hellig autoritet. Shiamuslimen Ahmadinejads forhold til den tolvte imam inneholder også en religiøs dimensjon som former hans historiebevissthet. Her er innbygget en profetisk forståelse av en historisk religiøs leders tilbakekomst under gitte omstendigheter. Denne forestillingen er så sterk hos Ahmadinejad at han ved innsettelsen til sitt presidentembete skrev en pakt med den fiktive imam.⁶ Det blir hevdet at Ahmadinejad søker å forberede imamens komme ved sine politiske avgjørelser. Forestillinger om at denne messianske imamens komme vil medføre voldsomme blodsutgytelser er en innforstått situasjon. Omstendighetene rettfærdiggjøres ved at kampen mellom godt og vondt da vil finne sin endelighet, og en fredelig enkel islamsk stat, som vil inkludere hele verden, vil oppstå. At Ahmadinejad har aktiv kontakt med en radikal islamsk gruppering, som ledes av ayatolla Masba Yazdi, medfører også at han er under konstant innflytelse av en intellektuell gruppering, som mener at imamens komme kan fremskyndes.⁷

Innlevelse i en slik apokalyptestening vil kunne medføre politiske beslutninger i tråd med religiøs tro. Det samme fenomenet kan sies å være parallelt til stede innenfor jødedom og kristendom.

På denne bakgrunn av en historiebevissthet, dannet av politiske og religiøse hendelser, vil det være interessant å analysere historiebruken i Ahmadinejads tale til FNs generalforsamling i september 2009.

Historiebruk i talen

Der finnes to fremtredende hovedgrupperinger i Ahmadinejads historiebruk.

Den første vi møter er den religionshistoriske – religiøse – historiebruken. Denne er tydelig til stede i talens innledning og i talens avslutning. Den religiøse historiebruken danner en uttalt forståelsesramme omkring hele talen. Talens relevante innhold, i forhold til settingen hvor den holdes, blir å finne i mellom den religiøse innledning og den religiøse avslutning. Motivet for den religiøse historiebruken er vanskelig å trenge inn til, uten at vi samtidig har kjennskap til islam og den sektor av islam som Ahmadinejad tilhører. Kunnskap om shia-islam og apokalypsen om den tolvte imam er svært sentralt

Den andre kategori historiebruk er av politisk karakter. Tilsvarende hva som kan forventes å opptre i en hver politisk tale. Politiske betraktninger og visjoner rammes ofte inn i en historiebruk som er tilstede for å trekke fortiden inn i nåtiden og på den måten gi fortiden en retningsgivende funksjon for framtiden. Slik bygges politisk ideologi i enhver sammenheng. Fortiden og nåtiden er kjente elementer og fungerer som verktøyet for å gi retning mot det definerte målet.

I boka "Å lese fortiden" diskuterer Jan Bjarne Bø historie som ideologi og myter, og i Ahmadinejads tale finnes mange paralleller til hva Bø definerer inn under martyrium-myten. I martyrium-myten er det offeret – den undertrykte – som taler. Og den undertryktes moral søker å få en høyere status enn overgriperens moral. Ved å gjøre seg til talsmann for flere situasjoner av undertrykkelse fra den samme overgriperen søker også Ahmadinejad å bygge en utvidet større gruppeidentitet. Helt i tråd med de virkningene Bø beskriver innenfor martyrium-myten. På den annen side, fremholder Bø, blir egne

⁴ Christopher de Vries Enger, Masteroppgave i statsvitenskap, UIO 2008, s.5

⁵ Ibid s.11

⁶ Ibid s.11

⁷ Ibid s.13

overgrep neddempet. Denne dimensjonen vil vi også finne hos Ahmadinejad.⁸

Bøe nevner også at historiebrukens politiske funksjoner kan kategoriseres som plattform, motbilde og ikke-bruk. Plattformen er grunnlaget som framtiden visjoneres ut fra, motbilde gir kontrast til at framtidens visjoner er noe bedre enn det som har vært og ikke-bruken betrakter forhold i fortiden som irrelevant for visjonen.⁹ Disse elementene vil også finnes i talen.

1) Madam President, Distinguished Heads of State and Government, Distinguished Heads of Delegation, Excellencies, Ladies and Gentlemen,

2) I praise the Merciful, All-Knowing and Almighty God for blessing me with another opportunity to address this Assembly on behalf of the great nation of Iran and to bring a number of issues to the attention of the international community.

Ved åpningen av talen knytter Ahmadinejad sin identitet til en guddommelig størrelse. I denne sammenheng er det relevant å beskrive en identitetsbygging. Taleren bruker sin religiøse historie til å knytte seg selv til en identifisert og beskrevet gud. Derved har han også gitt seg selv tilkjenne som tilhørende en større gruppe mennesker som bekjenner seg å tilhøre den samme guddom. Ved også å beskrive seg selv til å stå under denne gudens velsignelse gir Ahmadinejad tilkjenne at den iranske presidenten ikke bare entrer talerstolen på vegne av sin nasjon, men at han også entrer talerstolen i FN som en velsignet tjener av den *Allmektige Gud*. Den religiøse historiebrukens funksjon er å tilkjenne oppfatningen av egen identitet og egen autoritet som den allmektiges tjener. Identiteten gir tilhørighet og trygghet. Autoriteten gir frihet. Ahmadinejad bygger sin plattform av religiøst metafysisk byggemateriale.

Med samme religiøse historiebruk fortsetter Ahmadinejad innledningen på talen, og bygger seg videre et religiøst rammeverk, som han etter hvert søker å fylle med politiske betraktninger og argumenter.

Denne religiøse historiebruken i talens innledning kunne vært betraktet som religiøse fraser. Men motivasjonen hos Ahmadinejad synes å ha et dypere opphav. For å kunne male det historiske bakteppet, som underbygger historiebruken, er det relevant å analysere litt i Irans innerste politiske struktur. Iran har en stor islamsk befolkning. Stor nok til at den ved sjahens fall for 30 år siden var sterk nok til å overta den politiske styringen av landet. Når Ahmadinejad bruker tittelen Irans president er han likevel ikke landets øverste autoritet. I det shia-muslimske Iran er det ayatollaen – presteskapets øverste leder – som er landets autoritet. Ayatollaen er ikke politisk aktiv, men han driver en godkjent/ikke godkjent kontroll av makten.¹⁰ Ved at Ahmadinejad har plassert seg under den *Allmektige Gud*, har han også anerkjent og plassert seg under det iranske presteskapet, som er en del av den *Allmektiges* ordning. For hans eget politiske liv i Iran vil denne funksjonen også kunne anerkjennes i forhold til historiebruken i talens innledende fase.

Lenger ute i talen styrker Ahmadinejad ytterligere sin retoriske plattform.

Ved at taleren bygger et religiøst metafysisk rammeverk for sin videre retorikk, kan det virke irrasjonelt å argumentere politisk i det samme rammeverket.

4) The youth have a right to seek justice and the Truth; and they have a right to build their own future on the foundations of love, compassion and tranquility. And, I praise the Almighty for this immense blessing.

Å anvende ord med verdi-innhold som rettferdighet, sannhet, kjærlighet, medlidenhet og stabilitet bygger taleren opp et bilde som ligger svært nær opp til de verdiene som FN har verdsatt gjennom

⁸ Jan Bjarne Bøe, *Å lese fortiden*, 2006, s.276

⁹ *ibid* s. 261

¹⁰ Rian, Eidhammer, *Jødedommen – Islam*, 2004, s. 140

menneskerettighetene. Historiebruken kan virke relevant, den henspeler på gjenkjennelige verdier. Men hva er funksjonen? Har nå den shia-muslimske presidenten av Iran, som på hjemmebane forfekter sharialover, blitt en forkjemper for FNs menneskerettigheter? Neppe, historiebruken gir inntrykk av en tvetydig funksjon. Denne tvetydige funksjonen, eller den tvetydige historiebruken, vil være gjenkjennelig i flere deler av talen. Selve motivet for å bruke en slik tvetydighet ligger muligens i forståelse av at retorikken er salgbar, ved at den vil inneholde de samme verdier som er historisk innarbeidet i organisasjonen. I en martyrie-mytisk forståelse vil historiebruken tjene offeret. Talen har flere slike innspill:

6) What afflicts humanity today is certainly not compatible with human dignity; the Almighty has not created human beings so that they could transgress against others and oppress them.

Menneskeverdighet er ikke samsvarende med urett og undertrykkelse av andre framholder Ahmadinejad. Historiebruken forteller om at dette skjer. Taleren er ikke blant dem som lar dette skje. Saken angår andre. Selvbildet og identitet styrkes. Historisk ikke-bruk og offerrollen er påtakelig tilstede. Og historiebruken er tvetydig i den forstand at taleren ikke tilkjenner hva som er det reelle innholdet i ordvalgene. Hensikten med historiebruken synes også tvetydig, det selger talen og det løfter opp *den Allmektiges* forståelse av ordenes innhold. Med dekning i en historie kritisk analyse av *den Allmektiges* utsagn, kan disse forstås som menneskenes ord, tillagt *den Allmektige*, for så å kunne brukes for å utøve autoritet over andre. Den samme maktmisbruk har historien fremvist også av andre religiøse skrifter, eksempelvis Bibelen og Mormons bok.

10) Where is the seat of global justice?

Historien forteller om global urettferdighet. Taleren står på FNs talerstol og etterlyser organisasjonen for global rettferdighet. Den er ikke der taleren befinner seg. Den guddommelige tjener er løftet opp over den generalforsamlingen han selv er en del av. Funksjonen i historiebruken er ikke bare å bygge sin identitet, nå bygger han sin opphøyede plattform, som offerets talsmann midt iblant sine likemenn. Er behovet for anvendelse av historie, for å bygge identitet og å underbygge sin egen legitimitet, annet enn utøvelse av makt?¹¹

Kanskje var det her de første delegatene satte kaffen i halsen.

Fra denne plattformen ser han seg opphøyet og verdig til å utfordre hele organisasjonen. Nå henvender han seg til forsamlingen og spiller på forsamlingens egen historiebevissthet. Men han har allerede solgt seg godt inn til sitt eget hjemmepublikum. Han har brukt historien slik at han knytter en identitetslinje mellom seg selv og sin egen nasjon. Til presteskaperet i Iran ved å anvende gudsbegrepet. Til den undertrykte og fattige ved å omtale urettferdighet, og til den unge ved livets begynnelse, enten vedkommende er religiøs eller ikke.

Mot den lyttende forsamling har han solgt seg inn hos den muslimske delegaten med de samme uttrykk, og hos den ikke muslimske delegaten ved å løfte opp i generelle vendinger noen av de samme verdiene som finnes i FNs menneskerettigheter.

11,1) Aren't wisdom and justice more compatible with peace and tranquility than nuclear, chemical and biological weapons?

Selvfølgelig! Ingen i salen vil være uenig med taleren i dette. Men i forkant av dette retoriske spørsmålet har han hatt en gjennomgang av atomvåpenproduksjon, tidligere bruk av disse og ABC

¹¹ Bernhard Eric Jensen, *Historie, livsverden og fag*, 2006, s. 69

arsenalene i verden, og etterspurt hvilke hensikter disse har. Fortsatt en for så vidt relevant historiebruk. Men hvor ligger motivet? Hvorfor går Irans president på talerstolen i FN og gjør seg til talsmann for en betraktning omkring ABC våpnenes grusomheter. Føler han seg truet? Er andre nasjoner, som han identifiserer seg med, truet av ABC våpen? Er ikke nettopp hans nasjon rammet av sanksjoner fordi verden ønsker innsyn i Irans atomvåpenprogram? Ligger funksjonen i historiebruken i å fremstå forurettet? Indisier tyder på at Ahmadinejad maler sin egen kake, under motivet av å framstå som den rettmessige sakfører. Hvis så er tilfelle, finner vi her en rendyrket politisk tvetydighet i funksjon av historiebruk. Tvetydighet konstrueres av ikke-bruk.

Ahmadinejad avslutter sin sekvens om atomvåpen og generelt ABC våpen med at konfliktene og truslene vil forvitte når visdom, etikk og rettferdighet seirer. Her ser vi hva Bøe beskriver som motbilledet. Men hvor har Ahmadinejad dette fra? Har han tilgang til historiske kilder som ikke er like tilgjengelige for allmennheten. Finnes også her en ikke-bruk av historie som skjuler noe, eller er det bare hans egen fantasering som maler utopiske framtidsvyer?

16A)Where can the people of Iraq seek refuge,.....

16D)Can the Security Council adopt a fair decision in this regard?

I sin opphøyde posisjon meddeler nå Ahmadinejad flere eksempler av urettferdighet. Det første eksemplet henter han fra Irak. Ved å fortelle at okkupanten, som en konsekvens av mangelfull kontroll, hver dag dreper hundrevis av mennesker, gir han seg selv alibi til å fremme sitt retoriske spørsmål om hvor det irakiske folket kan søke tilflukt. Ahmadinejad velger å bruke en ikke verifiserbar historie for å legitimere sitt kritiske spørsmål til forsamlingen. Funksjonen av historiebruken synes å være legitimering av spørsmålet. Da blir altså selve spørsmålet det vesentlige, og ikke hva som egentlig skjer i Irak. Dette bildet forsterkes når han noen refleksjoner lenger ute i talen henvender seg til FNs Sikkerhetsråd og undrer seg på om Sikkerhetsrådet kan framskaffe en rettmessig løsning på saken. Dette synes å være det retoriske målet og motivet for historiebruken, nettopp det å avdekke medlemmene av Sikkerhetsrådets muligheter for vetobruk. En vetobruk som besittes av både England og USA, og som derfor vil gjøre Sikkerhetsrådet umyndig vedrørende disse landenes okkupasjon av Irak. Funksjonen til den aktuelle historiebruken synes nettopp å være at dagens oppbygging av Sikkerhetsrådet er det politiske problemet. Innspillet omkring oppbyggingen av Sikkerhetsrådet er i høyeste grad relevant og bør tåle å bli diskutert. Men finnes der egentlig en dypere funksjon av historiebruk bak denne problemstillingen enn situasjonen i Irak?

Historiebruken fra Irak og angrepet på Sikkerhetsrådet har gitt Ahmadinejad et enda bedre utgangspunkt for sitt neste retoriske poeng. Denne gang blir historiebruken anvendt på situasjonen i Palestina.

17) Under the pretext of protecting some of the survivors of that War, the land of Palestine was occupied through war, aggression and the displacement of millions of its inhabitants; This is a great tragedy with hardly a precedent in history. Can any member of the United Nations accept such a tragedy occurring in their own homeland?

Her synes vi å være ved plottet i denne tale-fortellingen. Nå bruker Ahmadinejad en stor del av midtpartiet i talen til å omtale forskjellige aspekter vedrørende den politiske situasjonen i Palestina. Historiebruken er vedvarende aktiv og vi skal forsøke å gå så dypt inn mot kjernen som mulig. Utfordringen er å ikke utøve urett, i den forstand at den antatte funksjon av historiebruk blir overbelastet. Det vil være nødvendig å påpeke at dette foredraget holdes av en person som ser verden fra en annen vinkel enn hvor Ahmadinejad befinner seg.

I de ovenfor refererte momentene fra konflikten i Palestina er historiebruken ikke bare selektiv, den er

også sterkt overdrevet. Ahmadinejad har behov for å fortelle at Palestina ble okkupert ved krig, angrep og forflytting av millioner av områdets innbyggere. Alt under et påskudd av å beskytte noen overlevende fra krigen – 2v.krig. Før historiebrukfunksjonens hensikt blir vurdert bør historiebruken i seg selv belyses. Var det slik at Palestina ble okkupert for å gi rom for overlevende fra 2v.krig? Det Ahmadinejad helt utelater er at Palestina allerede før krigen hadde over 400 000¹² av det samme folkeslaget som de overlevende fra krigen. Vi forstår at det er snakk om jøder. Historiebruken er sterkt overdrevet, på grensen til å beskrives som forfalsket. Ble området okkupert ved den samme krigen. Nei, det gjorde ikke det. Det ble fratatt det Ottomanske riket etter 1v.krig og ble senere av Folkeforbundet oppstykket i forskjellige nasjonalstater. At jødiske undergrunnsgrupperinger drev sabotasjekrig mot engelske styrker legitimerer også krigsbegrepet, men 2v.krig hadde ingen kjempende soldater på Palestinas jord, med unntak av de engelske styrkene som forhindret jøder å ta seg inn til Palestina, etter avtale mellom Churchill og Stormuftien av Jerusalem. Ahmadinejads historiebruk synes å tillegges en funksjon av å fokusere på at området ble angrepet og okkupert ved krigshandlinger. Denne funksjonen vil ytterligere avspeiles lenger ute i talen.

Ahmadinejad forteller også tilhørerne at millioner av landets innbyggere ble fordrevet. Hvilken type historiebruk er dette? Ingen kan i dag benekte at innbyggere ble fordrevet. Det diskuteres hvem det var som fordrev hvem. I dagsaktuelle forhandlinger synes det å være konsensus om at antallet mennesker med opphav i omtalte fordrivelser synes å være omkring 3 millioner. Hvis det er et reelt bilde kan ikke den samme befolkningsgruppen ha utgjort flere millioner to generasjoner tidligere i historien. Historiebruken er sterkt overdrevet. Offerrollen forsterkes. Historiebrukens funksjon er å stille den omtalte okkupanten i dårligst mulig lys, for derved å aktualisere den neste henvendelsen til forsamlingen mest mulig. Naturligvis vil ingen nasjoner akseptere at en fremmed makt kommer inn i deres område, fordriver flere millioner mennesker, for deretter å ta seg til rette uten legitimert grunn, slik Ahmadinejad framstiller situasjonen. I den grad han her lykkes med å skape sympati for den fordrevne, er historiebrukens funksjon resultatskapende.

18) Regrettably, from its inception, that regime has been a constant source of threat and insecurity in the Middle East region, waging war and spilling blood and impeding the progress of regional countries,
.....these are sheer facts and not myth.

På bakgrunn av at det omtalte regimet er en konsekvens av Folkeforbundets delinger etter 1v.krig tidlig på 1920 tallet, og at det samme regimet er anerkjent av FN og de fleste av FNs medlemsland, har likevel Ahmadinejad posisjon nok til å anklage den lyttende forsamling for å ha tilført Midt-Østen en kilde av trusler og ustabilitet, som egger til krig, spiller blod og forhindrer framgang for andre nasjoner i området. Historiebruken er sterkt selektiv og lite reflektert. At han understreker framstillingen med å fortelle at han deler rene fakta og ikke myter, forteller heller om en tvilsom historiebruk enn en relevant bruk av historien. Interessant er det også å merke seg at han bruker begrepet "regimet" når han omtaler en nasjon som for resten av verden er kjent som Israel. Hva søker taleren her å legitimere? Hvilken funksjon har egentlig historiebruken? Fra forrige avsnitt ble vi oppmerksomme på at hensikten kunne være å løfte opp krigen som det skapende medium for det omtalte regimet. I denne framstillingen er krig fortsatt et sentralt begrep. Tiltent funksjon for valgt historiebruk kan nettopp være å skape en forståelse av at det området som ble okkupert ved krig fortsatt er en vedvarende årsak til krig. Krigen i seg selv er et onde i lidelser for enkelt mennesker, men også som et hinder for andre nasjoners utvikling. Det omtalte regimet har vært og er et konstant problem.

19) Worst yet, is the blanket and unwarranted support provided to this regime.

¹² Eli Barnavi, Historical atlas of the jewish people, 1998, s. 203

Funksjonen av denne historiebruken synes å være og å avdekke **regimet** som den røde kluten, som endog blir tilført tildekket og forkastelig støtte. Historiebruken er ikke nødvendigvis forfalsket, men den framstår selektiv. Ahmadinejad anklager en gruppe av FNs medlemsmasse for å støtte det omtalte regimet, mens han utelater å ta med at det samme støtteapparatet har formidlet stor sympati også til det omtalte offeret i denne saken.

Videre bruker Ahmadinejad bilder fra den siste Gasa-krigen og anklager Sikkerhetsrådet for ikke å ha forhindret at mennesker ble drept i sine egne hjem, og at ikke barn ble forhindret myrdet på gaten. Den selektive historiebruken – bruk/ikke-bruk - tjener igjen til å innta en posisjon for å anklage Sikkerhetsrådet. Selve krigens forløp synes underordnet.

21) At the same time, a Government is formed democratically and through the free choice of the electorate in a part of the Palestinian territory. But instead of receiving the support of the so-called champions of democracy, its Ministers and Members of Parliament are illegally abducted and incarcerated in full view of the international community. Which council or international organization stands up to protect this brutally besieged Government? And why can't the Security Council take any steps?

At en demokratisk valgt regjering, som er innsatt på deler av det Palestinske territoriet, ikke blir støttet av de demokratiske verdensmestrer virker for Ahmadinejad selvmotsigende. At endog til dens ministre og medlemmer skal bli kidnappet og fengslet illegalt under fullt oppsyn av det internasjonale samfunnet er også et tankekors. Hvis dette var hele sannheten ville sannsynligvis taleren fått god oppbakking. Men her er igjen en del av historien utelatt. At en demokratisk valgt regjering er innsatt på deler av det Palestinske området må nødvendigvis også innebære at den resterende delen ikke har en demokratisk innsatt regjering. Den historiske ikke-bruken avdekker her en historiebruk hos taleren som tilsier at den demokratiske staten Israel ikke eksisterer – i alle fall ikke i Ahmadinedjads forståelsesverden. Han nytter også anledningen til å stikke de vestlige demokratier i siden for igjen å ha en legitim grunn for å angripe Sikkerhetsrådet.

21.B.) Let me here address Lebanon: For thirty-three long days,..... We witnessed that the Security Council of the United Nations was practically incapacitated by certain powers to even call for a ceasefire.

Igjen en bruk og ikke-bruk av historien. Selektiv i den forstand at det er bare den ene part som fører krig mot den andre. Ikke-bruk på bakgrunn av at Hizbolla hadde skutt raketter i lang tid allerede mot Kirjatshmona og andre byer sør for den Libanesiske grensen. At Hizbolla også direkte erklærer krig sommeren 2006 er helt utelatt i Ahmadinejads historiebruk.

22) In all these cases, the answer is self-evident. When the power behind the hostilities is itself a permanent member of the Security Council, how then can this Council fulfill its responsibilities?

Er det slik at en sammenhengende rekke av selektiv historiebruk skal ende opp i en berettiget anklage av Sikkerhetsrådet? En berettiget anklage av den samme instans ville stått seg mye bedre om den var bygget på relevant historiebruk. At saken var belyst best mulig. Funksjonen bak historiebruken i denne framstillingen synes å være en anvendelse av historiebruk for å komme fram til en bestemt konklusjon. I dette tilfellet å legitimere et angrep på Sikkerhetsrådet og FN, underbygge et påstått faktum av at land er tatt i og ved krig, og at det innsatte regimet er årsak til all elendighet i det samme området. Hvis

denne tanken bak historiebruken koples sammen med den aktuelle politikken i Iran september 2009, så vil funksjonen av historiebruken også i denne sammenheng framstå i et svært tvetydig lys. Saken er at på tross av FNs resolusjon 1701, om forbud mot eksport av våpen til Hizbolla, forberedte Iran en båtlast med 320 tonn våpen til Libanon på den tiden Ahmadinejad stod på talerstolen i New York.¹³ Saken vedgår ikke historiebruken i talen, men den gir oss et innspill for å kunne avdekke funksjonens hensikt bak den historiebruken som benyttes i den fortellingen FNs generalforsamling lytter til. FNs talerstol blir her brukt av en taler som rammer inn sin tale i et religiøst rammeverk, han opererer med en tvetydig historiebruk fordi han står med en fot i den religiøse verden og en fot i den politiske verden. Han framviser en politisk tvetydighet i sin retorikk omkring atomvåpen, og han bedriver en selektiv historiebruk omkring den opplevde problematikk ved Israels tilstedeværelse i Midt-Østen. Det er vanskelig å se at funksjonen av den anvendte historiebruk på noe felt er tillitskapende, særlig på bakgrunn av at vi vet at han handler illojalt mot den organisasjonen han selv er en del av.

24) All our nuclear activities are transparent, peaceful and under the watchful eyes of IAEA inspectors. Why then are there objections to our legally recognized rights?

Ahmadinejad har her et berettiget spørsmål. Historiebruken er relevant. Hvis alt er gjennomskiktig og under kontroll, hvorfor da restriksjoner? Vi må tro at et lands president har den fulle oversikt over landets anliggender, derfor må vi kunne forholde oss til at ikke noe blir sagt i uvitenhet. Men når taleren gjennom hele sin fremførelse har avdekket berettiget mistillit til sin egen person, hvordan kan da tilhørerne kjøpe denne innvendingen. Ahmadinejad setter seg selv i en vanskelig situasjon. Han bruker historien til å legitimere mangelfull tillit mot seg selv. Hvordan kan da et tilsynelatende relevant motiv, og en relevant bruk av historien, bli noe annet enn et nytt tilfelle, som blir gransket med lys og lupe, for å avdekke enda et felt av tvetydighet og målrettet handling i tråd med hans forståelse og framtidsvisjon. Uryddig historiebruk kan tydelig resultere i mer enn brukshensikten.

25) The abuse of the Security Council, as an instrument of threat and coercion, is indeed a source of grave concern.

Under en forståelse av at alt er etter de beste hensikter og forhold, er det selvsagt forståelig at den som utøver restriksjonene mot Iran er å forstå som en maktmisbrukende autoritet. Ahmadinejad bruker historien og gir tilkjenne at denne uretten fra Sikkerhetsrådet har rammet hans nasjon. Tiltent funksjon for historiebruken kan i all sin enkelhet være å få avvirket restriksjonene. Men tanken bak funksjonen kan også være å sette seg selv og sin nasjon i et lys av å være urettferdig behandlet. Ved å la motivet avgrenses der, vil Ahmadinejad fremstille seg selv og sitt land som et offer for urettmessig makt. Den rollen kan være et nyttig skalkeskjul hvis ikke alt tåler det påberopte innsyn. Og det kan medføre et større rom for handlefrihet på hjemmebane. Det kan være lettere å samle troppene når en synlig maktmisbruker finnes. Helt i tråd med den martyrium-mytiske bruken av historie som Bøe har beskrevet.

30), and consider their decisions superseding that of over 180 countries. They consider themselves the masters and rulers of the entire world and other nations as only second class in the world order.

31) The question needs to be asked: if the Governments of the United States or the United Kingdom who are permanent members of the Security Council, commit aggression, occupation and violation of international law, which of the organs of the UN can take them to

¹³ http://en.wikipedia.org/wiki/MV_Francop

account?

32) Regrettably, the persistence of some hegemonic powers in imposing their exclusionist policies on international decision making mechanisms, including the Security Council, has resulted in a growing mistrust in global public opinion,

Talen har kuliminert. Den har ikke flere elementer. Ahmadinejad har tatt oss med gjennom en religiøs innledning, en betraktning omkring ABC våpen, han har malt et bilde av flere okkupasjoner der Irans religiøst allierte er de okkuperte offer, og han har satt lys på sitt eget lands påførte restriksjoner og offersituasjon. I alle disse fasene har han adressert urettferdigheten til FN og Sikkerhetsrådet. Dette fortsetter i den avsluttende fasen. Han klistrer Sikkerhetsrådet – navngitt ved England og USA - til veggs med heller usminkede betraktninger. Men historiebruken må kunne sies å være relevant. Sett fra Ahmadinejads ståsted fortøner verden seg slik. Tiltent funksjon av historiebruk, for denne tiraden mot Sikkerhetsrådet, kan være at han ønsker å fremme en annen og bedre oppbygging av dette organet. I en rendyrket politisk og troverdig retorikk ville det vært naturlig å forstå historiebruken slik. Men tiltent funksjon kan, på bakgrunn av hva tidligere historiebruk er funnet tillagt av innhold, også være myntet på å tydeliggjøre en økende mistillit mot Sikkerhetsrådet og dermed delegitimere dets autoritet. Funksjonen forsterkes ved å forankre den i en verdensomspennende folkeopinion.

35) The General Assembly can then, through appropriate mechanisms, take on the task of reforming the Organization and particularly rescue the Security Council from its current state. In the interim, the Non-Aligned Movement, the Organization of the Islamic Conference and the African continent should each have a representative as a permanent member of the Security Council, with veto privilege.

Forslaget ser konstruktivt ut. Det er bygget på en relevant bruk av historien. Det er mulig å ta stilling til om dette vil tjene FN's arbeide. Her finnes et reelt politisk motiv. Ahmadinejad bruker historien som bakteppe for å fremme et forslag om at flere grupperinger bør ha veto i Sikkerhetsrådet, inkludert en gruppering der hans nasjon også finnes. Motivet virker politisk reelt, men det vil i sin konsekvens helt handlingslamme Sikkerhetsrådet. Kanskje det nettopp er det som er historiebrukens tiltente funksjon. I en avsluttende oppsummering gir Ahmadinejad tilkjenne sine egne religiøse tanker som vil overflødiggjøre både FN og Sikkerhetsrådet:

36) It is essential that spirituality and ethics find their rightful place in international relations. Without ethics and spirituality, attained in light of the teachings of Divine prophets, justice, freedom and human rights cannot be guaranteed.

Dette er historiebevisstheten som ligger til grunn for all den historiebruken vi nå har betraktet. Historiebrukens funksjon synes ikke å ha vært å diskutere politikk på politikens premisser, men heller å diskutere politikk på religionens premisser. Her finnes motbildet i historiebruken. At Ahmadinejad trekker fram av ermet det siste og avgjørende esset, som setter alle antakelser inn i ett tydelig perspektiv, befester det inntrykket som har vært gjennomgående i hele talen:

42) I emphatically declare that today's world, more than ever before, longs for just and righteous people with love for all humanity; and above all longs for the perfect righteous human being and the real savior who has been promised to all peoples and who will establish justice, peace and brotherhood on the planet.

Det er ikke FN eller Sikkerhetsrådet som besitter løsningen på verdens utfordringer. Løsningen ligger i

den virkelige frelserens komme. Da vil alle utfordringer om rettferdighet, rettigheter, fred og brorskap bli løst en gang for alle. Det kan synes som om vi her står ved Ahmadinejads skjulte kilde. Ut fra denne historisk-religiøse metafysiske forståelse har han tilgang til en kilde for historiebruk som ikke er like tilgjengelig for alle. Ahmadinejad relaterer sin identitet til en religiøs gruppering. Denne grupperingen har en historisk etablert forståelse som eksisterer i den presente bevissthet. Med bruk av to eksisterende faste punkter kan linjen strekkes videre inn i framtiden. I den store forståelsen er funksjonen av Ahmadinejads historiebruk nettopp å strekke linjen og å synliggjøre det mulige resultatet lenger framme. Den politiske verden er av underordnet betydning. Historiebruken omkring denne kan i en fellesnevner sies å beskrive vedvarende urettferdighet. Kanskje er nettopp også det i den sammenheng historiebrukens tiltenkte funksjon. Hvis FN's politikk i sitt vesen er pågående krig og urettferdighet, vil da en krig for å rydde veien for frelseren være annet enn en forløsning av en paradisisk tilværelse? I Ahmadinejads religiøse verden er dette spørsmålet reelt, noe også historiebruken har avdekket.

Oppsummering

I et sammenlignende perspektiv

I følge Jan Bjarne Bøe er politisk historiebruk gjenkjennelig ved at den selektivt – ved bruk/ikke bruk - bruker historien i den hensikt å vise vei fra fortiden til et aktuelt mål i framtiden. Ahmadinejad har gang på gang trukket fram eksempler, som for ham er negative. Dette ønsker han å gjøre noe med. Ahmadinejad tenker i forhold til den historiebruken han er vokst opp med. Ahmadinejad er selv et produkt. Hans historiebevissthet er formet ut av den historiekultur han er en del av. Når vi fra en annen kultur forsøker å forstå hans historiebruk, vil det være en utfordring, og særlig fordi her finnes en metafysisk forståelsesdimensjon. Ola Svein Stugu skriver i sin bok "Historie i bruk":

Som oftest har religionar nedfelt i seg ei grunnforståing av at tilværet og utviklinga – i den mon det er rom i læra for eit slikt omgrep – er styrt av mytologiske krefter.¹⁴

Det er nettopp slike krefter Ahmadinejad omgir seg med når han setter talen inn i sitt religiøse rammeverk. Særlig om vi tenker på hans formidling av en messiasskikkelse som skal komme og sette alt i rette stand. Stugu har også en relevant beskrivelse av forståelsen som ligger bak en slik refleksjon:

Førestelligane om kva som krevst for å nå ein framtidig idealtilstand, kan godt vise til høg moral og framferd, men dei kan og innehalde meir eller mindre tydeleg uttala føresetnader om at vegen fram krev oppreinsking og utskiljing av det som er uønskt.¹⁵

Kanskje er det nettopp en opprensning Ahmadinejads historiebruk er myntet på når han går til frontalangrep på de landene i verden som etter 2v.krig var med og opprettet det zionistiske regimet.

En opprensning og utskilling vil i seg selv kunne framstå som ideologisk politisk tenking, holdning og handling. Situasjonen er i nyere tid kjent fra Balkan og Rwanda, og ved store tragedier fra 2v.krig. Men behøver det nødvendigvis bare være den type opprensning og utskilling som innbefattes av Stugu? Selfølgelig finnes der hovedsakelig religiøst motiverte politiske handlemønster i slike utrenskingsprosesser. Men når Stugu bruker begrepet mytologi i en religiøs sammenheng kan vi kanskje driste oss til å ta steget litt lenger og si at vi forholder oss til en metafysisk historieførståelse. Milosevics eller andres taler på Balkan motiverer til en kamp mellom etniske grupperinger, der den ene søker å utrenske den andre. Slik var også motivasjonen for Hitlers ideologiske utrydding av jøder. Etnisitet mot etnisitet. Ahmadinejads retorikk og historiebruk er derimot av en annen karakter. Vi finner også paralleller til den, men da må vi lenger tilbake i historien. Ahmadinejad tenker teokratisk – staten underlagt guds autoritet. Etter at keiser Konstantin hadde annektert kristendommen som statsreligion,

¹⁴ Ola Svein Stugu, *Historie i bruk*, 2008, s. 98

¹⁵ *ibid*, s. 97

utviklet Augustin tankemønsteret om gudsstaten noen tiår senere. Den ble forsterket av skolastikken og den overlevde reformasjonen. Virkningen av denne er kanskje mest kjent i historien gjennom korstogene. Hvor hovedmålet var å befri Jerusalem fra muslimene. Hovedmålet var ikke å utsette muslimene men å befri det hellige landet og Jerusalem. Utgangspunktet kom ikke fra det rendyrkede politiske holdet, men fra den metafysiske tankegangen som var spredd ut over store deler av det europeiske kontinent. Den religiøse kristne grupperingen stod bak. Når Ahmadinejad står på talerstolen i 2009 har han støtte i en annen stor religiøs gruppering som har sin særegne metafysiske forståelse av verden. Ut fra denne metafysiske forståelse målbærer så Ahmadinejad tanken om at noe må utrenskes og maktstrukturer må renskes opp i, for å rydde veien for det som ligger foran. Det er ikke amerikaneren, engelskmannen eller jøden som er problemet. Nei, det er makten disse utøver. Dette viser seg tydelig i at Theheran har mellom 20 og 30 aktive synagoger, ingen har behov for å fjerne disse så lenge brukerne underkaster seg landets lover. Men historiebruken i talen tilkjenner en tydelig funksjon av at det zionistiske regimet må renses bort og at dette regimets støttespillere må nøytraliseres. Vi står sannsynligvis her overfor en ideologi som ved sin historiebruk og metafysiske forestillinger tilkjenner en helt annen målsetting enn den målsettingen som kan komme til uttrykk i etniske konflikter. Det er tydelig at taleren bruker politikk og politiske fora for å fremme religiøse metafysiske forestillinger, for derigjennom å legitimere politiske handlinger. For Ahmadinejad som for korsfarerne er det religionen som står i sentrum.

I et mikro og makroperspektiv

På et mikronivå er historiebruken med gjennom hele talen. Den er innledningsvis med for å danne identitet både på et personlig plan og i en større gruppeforståelse. Utgangspunktet er å knytte identitet i en 1400 år gammel religiøs verden. Videre søker taleren å bygge opp politiske argumenter og betraktninger som er forankret i den politisk historiske verden. Når utgangspunktet er en religiøs identitet og historiebruk, motivert for å bruke denne som et grunnlag og rammeverk for den videre formidlingen, da blir dette utgangspunktet, kombinert med en politisk historieførståelse, en tvetydig retorikk og historiebruk allerede fra talens begynnelse. Underveis finner vi historiebruk bak enhver refleksjon. Kategorier av historiebruk spenner over en skala fra relevant bruk til selektiv og nær en forfalskning av historien. Den selektive bruken er gjennomgående. Det handler om å bruke det som passer. Dermed blir der nødvendigvis også en sterkt tilstedeværende ikke-bruk av historie. Motivet synes å være og underbygge en på forhånd besittende konklusjon, derfor er historiebruken valgt i forhold til målsettingen. Historiebruken passer inn i en hensiktsmessig fortelling. Den er ikke tilstede for å foreta en mest mulig bred og reell drøfting av en pågående politisk prosess.

I en makro betraktning av historiebruken er det nettopp fortellingens hensikt som er det interessante. Historiebruken i fortellingen, som velges av offeret, fremstiller fiendebilder. Disse dras sammen og knyttes opp mot sentrale aktører i FNs Sikkerhetsråd, som framstilles som undertrykkerne. Motivet for denne historiebrukens fellesnevner synes å være å kritisere disse nasjonene og deres rolle i FNs organer mest mulig og særlig i Sikkerhetsrådet. Den anvendte historiebruken i fortellingen setter lys på urettferdighet omkring retten til å besitte atomvåpen. Den setter lys på situasjonen i Midt-Østen, der både individer og nasjoner er påført urettmessige lidelser av de samme kritiserte årsaker. Historiebruk av å nevne en eneste positiv handling i FNs regi er totalt fraværende. Den alt overveiende årsak til all uro og krig i Palestina synes å være opprettelsen av det zionistiske regimet. Historiebruken som er anvendt for å belyse dette problemet forteller indirekte at uten dette regimet ville verden sett mye bedre ut. En del av det bærende motivet i fortellingen synes å være mest mulig utmaling av krig og elendighet i det Palestinske området. Om dette i et dristig øyeblikk settes sammen med historiekunnskapen om Ahmadinedjads religiøse tilknytning vil plottet i fortelling kunne fremstå som en rettferdiggjørelse av å fjerne dette zionistiske regimet.